

POSTANOWIENIE

30 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 30 października 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.T.
przeciwko Z. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J.T.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 5 lutego 2025 r., VII AGa 1615/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od J.T. na rzecz Z. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. 2700 złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia J.T. do dnia zapłaty.**

(M.M.)

UZASADNIENIE

Powód J.T. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 5 lutego 2025 r., zaskarżając ten wyrok w części, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd

Apelacyjny rażąco i w sposób oczywisty naruszył wymienione w skardze przepisy postępowania, tj. art. 382 w zw. z art. 378 § 1 oraz w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. i art. 235¹ § 1 i 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. , a w konsekwencji również prawo materialne, tj. art. 471 k.c.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie może być bowiem skuteczny zabieg, którym się posłużył, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych (s. 2 skargi kasacyjnej). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowi niemal w całości powtórzenie uzasadnienia podstaw kasacyjnych, mimo że są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia SN: z 7 stycznia

2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Ponadto, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest ściśle związane z podstawami kasacyjnymi, które opierają się na zarzutach dotyczących ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego. Skarżący wprost wskazuje na pominięcie i nieuwzględnienie przez Sąd drugiej instancji części zebranego w sprawie materiału dowodowego, co miałyby przesądzać o uwzględnieniu roszczenia odszkodowawczego w zbyt małym rozmiarze, świadczącym o naruszeniu art. 471 k.c. Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz wiązanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie SN z 8 listopada 2024 r., I CSK 122/24).

Ocena zasadności skargi kasacyjnej wymagałaby wobec tego weryfikacji poprawności ustaleń faktycznych Sądu Apelacyjnego. Dopiero bowiem stwierdzenie, że Sąd ten pominął część materiału dowodowego i poczynił błędne ustalenia faktyczne, pozwoliłoby na ocenę zasadności zarzutu naruszenia art. 471 k.c. Jednak badanie prawidłowości ustaleń faktycznych przez Sąd Najwyższy na etapie przedsądu a także przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej jest wykluczone.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

[SOP]